

Η ΠΑΛΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Ο πρώτος ποδηλάτης τών 'Αθηνών. Τό ζευγάρι Γκέντριχ και ή παρέλασος του. Η περίοδος τουσ ανά την 'Ελλάδα. Τούσ έφρχαν οι λύκοι ;... Η 'Ποδηλατική 'Εταιρεία Πειραιώσ και ό θύμος της. Νέστρια έπεισοδία. Γάμος έπί... ποδηλάτων! Ο κ. Παύλοσ Νιρέκασ ποδηλάτης και ή γνάμωσ του. Τί γράφει ό Σαρκόσ, κτλ. κτλ.

ΦΟΣΟΝ δημιουργούνται στίσ 'Αθήνασ απόκεντροσ σινοικισμοί και προπάντων έφόσον άφραδίζων τά είσθηρια τήσ Πόλεωσ, τόσο θά γενικεύεται και ή χοήσισ του ποδηλάτου, κυρίωσ μεταξύ τών εργαζομένων νέων, σπουδαστών και λοιπών, οι όποιοι έχουν ανάγκη ή έπιχονοώντων εύκολα και άνδύσδα με τί κέντρα.

'Ετσι, τό ποδηλάτο θά γνωρίσ ήμερεσ νέασ δόξασ στήν 'Ελλάδα.

Ο πρώτοσ που φανερώθηκε με ποδηλάτο στίσ 'Αθήνασ ήταν ένασ Βασιλάωσ, από τόσ πολλήσ εκίνεσ οικογενείοσ που έμειναν έδω και έξέλληρσθησαν. Ψωμάετοσ Νικόλαωσ Μάγγελ, μουσώωσ, γίωτοσ δισυθινοτό τήσ 'Οθωμανήσ μανάτωσ. 'Υπήρξε μανιώδης... σινθέτιτς και φανατικόσ ποδηλάτησ. Αύτόσ έγραφε τή μουσική του γνωστού ποιήματοσ του 'Αχιλλέωσ Παράσχοσ 'Ορφανώσ. Το ποδηλάτο του—παλαιού σιστήματοσ—τό έλεγε από τό Μόναχο, και όταν έβήκε α' αυτόσ στούσ 'Αθηναίωσ δρόμωσ έκανε μεγάλη εντύπωσι.

Έκείνοσ όμως που σινετέλεσε κυρίωσ στή διάδοσ τήσ ποδηλασίασ στήν 'Ελλάδα ήταν ένασ Γερμανώσ, τών όποίων θά θυμόνται, βέβαια, όλοι οι γεροντότεροι 'Αθηναίοι. Ψωμάετοσ φόν Γκέντριχ, ισχυρόετοσ ότι είνε βαρμόνοσ και στίσ 'Αθήνασ άντεπρωσώτενοσ ένα μεγάλο Γερμανικό έργοστάσιο ποδηλάτων. Λεστοκομιανώσ, σβέλοτς, Ξανθώσ ό φόν Γκέντριχ ήταν έκτακτοσ ποδηλάτησ, μοναδικήσ άντοχόσ και έπιδεξιοτότεροσ. Το ίδιο και ή γυναίκα του, μία νοστιμούλα και νεροπόδησ Βερολίνεζα.

Γιά τά σινθήσια τουσ 'Αθηναίοσ ν' άνεβαίνουν στό ποδηλάτο ό Γκέντριχ άνετίπτε καταπληκτική ισομονή και όργανοτικό διαμόνο. Έπί άρκετοσ μήνεσ διέτρεχε επί όρωσ τήν οδόσ Σταδίου και άλλωσ κεντρούωσ δρόμωσ και έπρωσάλεγε έτσι τή γενική προσχή, ώστε να γίνεται λόγωσ γ' αυτών και στίσ εφημερίδεσ. Σκεύητερε έπίσκι και τόν έξισ προσιτότιπο τρόποσ ρεκαλάμασ τών ποδηλάτων του.

Μία μέρα, ή εφημερίδεσ έγραφαν ότι τό ζεύγωσ Γκέντριχ θά έκανε τό γύρω τήσ 'Ελλάδοσ με ποδηλάτο. Πράγματι, οι Γκέντριχ έφρχαν ένα πρωί από τήν 'Αθήνα, αλλά ύστερα από λίγεσ μέρεσ έβρατοσ στήν πρωτεύουσα ή είδησισ ότι ό σικκιπώδησ Γερμανώσ και ή γυναίκα του σκοτώθηκαν σε κάποιο χωριό... Άνεφέρετο μάλιστα και ή τραγική λεπτομερία ότι οι λύκοι βρήκαν και κατεσπάρξαν τά πτώματα τουσ...

Η σινγαμνία στίσ 'Αθήνασ ήτοίξε μεγάλη. Με τή λαμπρή φαντασία που διακρίνει τουσ νεολόγηνεσ, ή πρωτεύουσα έπιμυμύρισε από διάφορεσ διαδόσεισ γιά τόν τρόπο του θανάτου τών δυο άγαθών 'Γερμανών, οι όποιοι με τόση ύποκονή, μήνεσ δολοφονήσιν έκτελοφσαν ποδηλατικέσ βόλιτεσ γύρω από τήν 'Ονάκωσ και τό Σύνταγμα. 'Άλλοι έλεγαν ότι τουσ έσκοτώσαν λύκοι, και άλλοι ότι έπεσαν σε μία χαράδρα και σκοτώθηκαν.

Η εφημερίδεσ έγειμαν από περιγραφέσ. Άνεζητήδη ή βαρωνική καταγωγή του φόν Γκέντριχ, εδμοσώθησαν φωτογραφείοσ του και ποδηλατικά του κατορθώματα πρωτοκώστα. Έγραφαν π. λ. ότι έλεγε περιγηθεί με ποδηλάτο όχι μόνο όλη τήν Εύρωπη, αλλά και μέρος τήσ 'Ασίας. 'Ας' αυτά, δόθηκε άφορη ή έξιμηνη όλη ή άσια του ποδηλάτου όσ όργανόσ τεχνητόσ και ύγιεινής άκίρωσεσ. Οι ιστάλληλοι του καταστράτωσ Γκέντριχ έδωαν προβόμωσ στούσ δημοσιογράφουσ τών 'Αθηνών όλεσ αυτέσ τίσ πληροφοριοεσ, φορηώντεσ τόν προσιτάμενο τουσ.

'Αφού λοιπόν με τή ρεκαλάμα αυτή—μοναδική γιά τά δημοσιογραφικά χρονοκά τήσ έποχήσ—κενήθηκε ζωηρά τό ένδοξόμνο του κοινού, έξαρνα, ένα Αιγυποσιτάτω βράδι, ό Γκέντριχ και ή Ξανθωμάλλα σιμεία του φανερωθηκαν στήν οδόσ Σταδίου και γυρω από τίσ δυο κεντρικέσ πλατείοσ διαγράφοντασ φτεροτότεσ κύκλωσ με τό ποδηλάτο τουσ.

—Βρε'ά του! ελανε ό 'Αθηναίοσ με χαρά. Δέν τουσ έφρχαν ό λύκοι!...

'Η ρεκαλάμα όμως έλεγε πάλιο. Πολλοί νέοι έπήγανιν στό κατάστημα του Γκέντριχ να διαδαχθόν ποδηλασία και ν' αγοράσούν ποδηλάτο. Η μανία τήσ ποδηλατοδρομιάσ από τήν πρωτεύουσα μετεδόθη στίσ έταχοεσ, ποδηλατικοί όμιλοι ιδρύθησαν, ποδηλατοδρομία, άγώνεσ ποδηλασίασ κτλ. 'Όλα αυτά ήσαν απότέλεσμα τίσ φαντασισής περμετειασ του φόν Γκέντριχ, ό όποίοσ έμεινε έκτοσ στίσ 'Αθήνασ, έγέγρασε και θά πέθανε ίσωσ έδω άν δέν ζέσταε ό Παγκόσμιωσ Πόλεμωσ. Ο Γκέντριχ, μαζό με τήσ τουσ εν 'Ελλάδι Γερμανούσ, άνεγάσθηκε ν' άπομακρυνθώ από τή χώρα και δέν Ξαναφάνεσ παιό.

Πρό τριανκοσνταετίασ ή ποδηλατοδρομιά που έλεγε πάλιοσ τουσ 'Ελλήνεσ ήταν άνάλογη πρόσ τήν τωρινή ποδοσφαιρομανία. 'Όπωσ τώρα γίνονται σύλλογοι φουτ-μπαλ, έτσι τότε έγίνοντο σωματεία ποδηλατιστών, στίσ

'Αθήνασ, τόν Πειραιά, τάσ Πάτρασ και άλλεσ επαρχιακέσ πόλεισ. Οι Πειραιώτεσ, μάλιστα, είχαν άνατίπτε έκτακή δραστηριότητα στό ποδηλάτο. Η 'Ποδηλατική 'Εταιρεία Πειραιώσ με πρόεδρο τόν άξιωματικό του Ναυτικόσ Βασίλειο Καρυμνέλη, άφιθιτοεσ κάμπολλα μέλη, έπιτότεροσ, λογιούσ, δημοσιογράφουσ, παντοπόλωσ κτλ. Η 'Εταιρεία έβγαζε κάθε χρόνο και 'Πολιτικόν 'Ημερολόγιον, στό όποιο έγραφαν λογογραφοί και ποιητά, φίλοι του τροχοφόρου μηχανήματοσ. Κατά τό σύστημα τών Γερμανικών συλλόγων, ή 'Ποδηλατική 'Εταιρεία είχε και τόν θύμο της, σόν τών τραγοφούδων τά μέλη στίσ μαζωμένεσ τουσ έκδρομείοσ. Τούσ στίχοωσ τουσ έλεγε γράφει ό μακαριώτησ Πειραιώτησ 'Αλέξανδροσ Βασιλάωσ, που σκοτώθηκε ήρώνα στό Δρόσσο, όσ άξιωματικόσ τών Γερμανών, μαζό με τόν ποιητή Μαβίλλη και άλλωσ. Το τραγοδιό άρχίξε έτσι:

Φτεροστοι σάν χελιδόνια του Μαρτίου τα τραλλά, τής νεότητς τα χρόνια άσ γλενηόσομε καλά.

'Ερωσ, μήθη και νεότητς και ποδηλάτων μαζό και άσ λέγει ματαιόττεσ όπωσ άγνοεί να ζή.

Από τότε γέμισε ό κόπωμοσ από ποδηλάτα στήν 'Ελλάδα. 'Εταρε δέ να θεωρητά γελοίοσ εκίνεωσ που έτρεχε με ποδηλάτο και δέν τών κοροΐδωναν παιό τά χαμάνια τών 'Αθηνών, όπωσ τών Γκέντριχ.

Γιατί στήν άρχή, μία τέτοια κομική άντίληψη επικρατοφσε—και στήν Εύρωπη άκόμη— γιά τουσ ποδηλάτεσ. Τά σατυρικά φύλλα τουσ έσκαίρωσαν άκόμη. 'Όταν στίσ 1870 φάνηκαν στό Παριό οι πρώτοι ποδηλάτεσ, ό 'Γαλάτιωσ έγραφε:

'Ριζομύνωσ, οι ποδηλάται είνε τροχοφόροι βλάκεσ!...

Τόπω έλεγε ριζοφει ή ιδέα ότι ή ποδηλασία είνε μία κομφή ανομιανία, ώστε μια Παρισινή άριστοκώτισσα ήπτεβλε άνησά διαζυγίον, με τόν ισχυρισμό ότι ό σύγγόσ τήσ τραλλάθηκε. άφο... τρέχει με ποδηλάτο στούσ δρόμωσ!...

Έν τούτοισ, τό ποδηλάτο, όσ πρωτικό μέλον σινγαμνοσίασ και όσ όργανόσ σωματικέσ άσκήσεωσ και ψυχικήσ διακοσάσεωσ, επικρατοφσε.

Τώρα παιό δέν ύπάρχε καμιά πρόληψη ενάντιον του ποδηλάτου. 'Αν και τό αιώπονητο τό έξέταπωε από τίσ πλουσιότερεσ κοινωνικέσ τάξεισ, όστόσο μείνει πάντοτε γιά τουσ εργαζομένωσ και τουσ βιοταλαιατήσ. Στίσ 'Ελληνικέσ επαχοεσ τό χρησιμοποιοσν περιεσφόρο. Στήν Κύπρο, μάλιστα, δέν ύπάρχε νέωσ χωρίσ τό ποδηλάτο του.

Σέ μερικέσ ζένεσ χωρεσ ή κυρίε είνε μανιώδεσ ποδηλάτεσ, που πάντων στήν 'Αμερική και στήν 'Αγύνα. Στή Λαμία βλέπει κανείοσ χιλιάδεσ χορηστια και κυρίεσ να τρέχουν με τό ποδηλάτο. Στήν άρχή, όμως, έπειδή ή γάμπεσ φαίνονταν πολό, ό σιμοντικόσ σκανδαλιστοφσαν. Με τόν καιρό όμως και με τήν εκάκρωτη τήσ μόδασ τών κοινότων φουσαντών, τό φαινόμωνο δέν κανέ άνική εντύπωσι. 'Απεναντί, τό ποδηλάτο δίνει εκπαρία να έπιδειχθόν ή φορηντέεσ νημωσ.

Στήν Εύρωπη και στήν 'Αμερική, τό ποδηλάτο ήταν άπαρτήτο στούσ ρεπόρτερ, στό στρατό, στούσ ταχυδρομικόωσ διανομείοσ κτλ. Στήν 'Ελλάδα τό ποδηλάτο άργησε να εισαχθώ στό στρατό. Παλαιότερα μάλιστα σινέθη και ποτό: 'Ενας 'Υποργόσ τών Στρατιωτικόν (από τουσ έξιπονητοεσ μάλιστα) έτιμώρισε έαν άντιπολογοά, γιατί έδεσθή να τρέχι στούσ δρόμωσ καθάλλα με ποδηλάτο. «έπί προφανεί βλάβη τήσ στρατιωτικέσ άξιωπερειασ»!

Από τά διάφορα ποδηλατικά άνέκδοτα, άναφέρομε τό ακόλουθο: Στό Σιάγω, ένασ νέωσ ποδηλάτησ, τρέχοντασ σ' ένασ έσοχωκό δρόμο, εκτύπησε σ' ένα δέντρο και άναποφύγιστηκε. Πρωτόδωσ σκηωθή, άλλωσ ποδηλάτησ, ερχόμωνοσ άντιθέτωσ, προσέκρινεσ κ' αυτόσ στό ίδιο δέντρο κ' έπαθε τό ίδιο... *

'Εξάρνα, τί έπιλήξις! 'Ο δεύτεροσ ποδηλάτησ ήταν μα όρωία Ξανθώσ κατέλλα. 'Εκει λοιπόν, επί του τόπου τήσ κοινήσ συμφοράσ, έγνωριστοφκαν, αγαθηθησαν και άφού έγάτρωσαν τά τραμάτια τουσ, άπεφάσαν να παντρευθόν. Καί ή Ξανθώ 'Αμερικανία ελεε:

—Τζω, άγαπό μου, θά μου κάνησ μία χάρη: 'Αφού τά ποδηλάτα έφρχιν άφορη ή ένώσωμε τή ζωήμασ, να τελεόσομε τουσ γάμωωσ μαε έπάνω στοσ ποδηλάτο μαε.

—Δέν έτολμοφου να σού τό ζήτησω, 'Αλίχη μου! άπήντησε ό νέωσ σινγαμνωέωσ.

'Ότερα από λίγεσ ήμερεσ, ή τελετή έγινε άμερικανικότατα. Οι μελλόνυμοι μπήκαν στήν εκκλησία έπάνω στό ποδηλάτα, ακολουθούμενοι από τόν κομψικό, έπίσκι ποδηλατιστή και πολλούσ φίλουσ ταν. 'Ο 'Αμερικανόσ πατάε έλόγητοσ τόν πρωτότυπο γάμο τουσ και μετά τό τέλος τήσ ιεροφργιάσ ό νύπαντρο έφρχαν με τά ποδηλάτο τουσ να περά...

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΓΙΑΝΝΗ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ

ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΑΙ ΣΤΗΣ ΚΟΛΩΝΕΣ ΝΑ ΒΡΕΘΗΤΕ

Z'

(Ίστορία των Κουλούριων σοβάρη και αξιογέλαστη)

‘Ο Ύμητός φορεί τὰ τριανταφυλλένια του, χαμογέλαει ἡ Πάρη καὶ ἡ Πεντέλη, καμαρώνει καὶ ὁ Λυκαβητός. Βγήκε καὶ ἡ Κυρὰ Ἀθηνᾶ στὰ παραθύρια τῆς, τὸ πανηγύρι ν’ ἀγναντέψη· βγήκε καὶ προστάζει τῇ χώρα τῆς νὰ συγροιστῇ καὶ τοῦ Ὀλύμπιου Δία νὰ τιμῆσῃ τὴ γιορτῇ. Δείχνει καὶ τὸ Παλάτι τῆς μίαν εὐγενεὴ ἀδωσότη(;) σὰν ἄμορφη καὶ αὐτὸ παρθένα σοδάρη. Νὰ καὶ ἡ γῆ στολιωμένη μὲ τὰ ποσάδια τῆς, βόσκουνε τὰ προβάτνια τῆς, τὰ βουνὰ τριγύρω ντύνονται τῇ διαφάνῃ τους ἀχνά, ἡ θάλασσα γλυκοκυντίζει καὶ ζηλεύει, καὶ ὁ οὐρανός, ὁ εὐφρης, καμιά ἀλλοτὴ δὲ βάνει μὲ τὸ νου. Ἡ χῶμα ὅμως, μ’ ὄλην τὴν ἀνώτερη τὴν προσταγῇ, δὲν ἔχει καμιά προθυμίαν νὰ στολιστῇ, καθὼς εἶνε κουρασμένη μ ο υ σ κ λ ω μ ἔ ν η, ἀπὸ τ’ ἀργιο τὸ ξενύχτι τῆς. Τέλος ἀρχίζει καὶ αὐτὴ ν’ ἀργοστολιεῖται, καὶ ἀφοῦ εἶπε τὸ ἔχειερα τὸ Καρανάλι, χαρίζε ὅλο τὸ κέφι ποῦ τῆς μένει στὸν Κουλούριον τῇ γιορτῇ.

Διαβάτες περνᾶνε φορτωμένοι ἐληές, κουνια καὶ μερικοί, ποῦ νὰ μὴ βασκαθῶνε, κομᾶνε στὸ λαϊκὸ καμιά σκοροδοπλεξίδα. Ὅλος ὁ κόσμος ἐτοιμάζεται γιὰ τὸν καινούργιο πόλεμο τὸ παρακοστιανὸ κανόνια ἔχει τὰ βαρέλια, ψιλλή φωτιὰ ἔχει τῆς ἐληές μὰ καὶ τὰ βοεχτοκούνια, τῆς χαιταρόγλωσσες μαχαιρία, τὰ πρόσσα λιανοντούφεκα (φτάνει νὰ μὴν εἶνε Ἀργίτικα). Καὶ παίζουν τὰ τιμπουρλιονάκαρα γιὰ μουσικὴς πολεμικὴς, παίζουν τὰ «καμπαέτια τῆς Σουλῆρας» τῆς «παλπαδίας τὸν ἀργαλειό», τὸν «άντρα μου τὸ ζῶ». Ἀκούγονται στρογγυλές φωνές, σφαγὴ μεγάλη γίνεται στὰ σκοροδοκρέμυδα, καὶ ἀνάμεσα στὴν τόση δολαγωγὴ γίνεται κ’ ἕνας καγκαρῆκος καυγᾶς, μὲ τὸ λόγο δηλαδῆ, πῶς τάχα, λέει «κατηγοροῦν τὴ γάτα μας (τὴ Γκαγκαρία δηλαδῆ) καὶ τηγρὲ λένε γροῖα...» Ἔτσι ὁ πόλεμος ξεκολουθεὶ στὸ Ὀλύμπιον Δία τὴν πλεῖστα, καὶ πολεμᾶνε οἱ Χερ-

στιανοὶ νὰ καθᾶρισθῶν τὴ Σαρακοστή ἀπ’ τὴν ἁμαρτίαν τὴν ἀποκρίτικὴν γεμίζοντας τὸν κόσμο μὲ τὴν σκοροδοφαγίαν. Τῇ μίαν ἀκαθαρσίαν τὴν ἁμαρτωλὴ θέλουν νὰ τὴ διώξουν μ’ ἄλλη τροχισρότερη, μὲ σκόδα καὶ κομμυδία, μὲ ξεροψάουλα μπαμποῦδια καὶ ξεσταπῶτα τραγοῦδια. Τὸνα μαγάρια μὲ τ’ ἄλλο, δηλαδῆ... Σὺ χώρα μὲ, Ὀλύμπιε Δία, καὶ σὺ, Κυρὰ Ἀθηνᾶ, ποῦ ἀγναντεύεις ἀπὸ τὸ ψηλὸ παλάτι σου.

Κατὰ τ’ ἀπόγεμα κορώνει τὸ μεθύδι, τὸ τραγοῦδι καὶ ὁ χορὸς μᾶς βαλαντώνει, μὰ ὅλο καὶ συνάζεται λαὸς ποῦμεινε πίσω, μὰ καὶ ποῦ μὲ τὸ παραμικρὸ ὅλα νὰ σᾶς τὰ ἱστορήσω ; Τῆς κοφίνες νὰ σᾶς πῶ ποῦ φτάνουν, ἡ τῆς κρασοβαρέλλες ποῦ δὲν ἔχουν στερεμῶ, τί πρῶτο, τί στερογῶ ; Ἐρχονται καὶ καπελίνα μὲ τ’ ἀμάξια, ἔρχονται καὶ περὶφανοὶ καβαλλάριοι ν’ ἀγναντεύουν τὴ γιορτῇ. Μοιρολογεῖ ὁ τόπος, φρίττει ὁ οὐρανός, σηκώνεται στὰ μεσοῦρα ἡ σκόνη, τέτοιον θέαμα ἔξιν τὸ χάρηκε οὔτε ὁ ποταμὸς ὁ Σάνθος καὶ ὄχι ἡ Πισσός. Τότε κηνηγούσανε οἱ Ἐλληνες τοὺς Τρῶες, μὰ ἐδῶ οἱ τρωῆες κᾶνε πιεὸ μεγάλο χαλασὸ στὰ λαχανόφυλλα. Ὁ Συριανὸς καὶ ὁ Ἀρβανίτικος χορὸς παίρνει ἡ συμπλοκὴ εἶνε γενική. Ὅλοι ἀγκαλιάζονται τρελλὰ σὰ γάνα ἀδερφοζάδεφρα, ἕπου βλέπουν καὶ τὸ βασιλεῖα νὰ φτάνη, καὶ τότε ὅλα γίνονται σκουφώματα, κατέλλα, φρέσια καὶ τσεμπίρια, ἕνα ἀτίλειστο χαρμάνι, καὶ δᾶνεμα σ’ αὐτό:

Ἐδῶ κ’ ἐκεῖ φτυράνουνε καμ- (πόσοι «Τσιταμπέρι»;) φραντζέζικα περιπατοῦν. φραντζέζικα μπλάνε καὶ χαιρετοῦ φραντζέζικα...

Ὁ ἥλιος ἄναψε τὰ μάγουλα καὶ τὰ μυαλά, καὶ τὰ ἄμπερλινα δὲ φρουᾶνε. Ὅλοι ἀνασασμὸ δὲ βριόκουνε, ἀπάνου-κάτου πάγε, τὰ μάτια κουραστήκανε, βαριᾶνται νὰ τηρᾶνε :

Καλὴ εἶνε τούτῃ ἡ νόστιμη, καλῆτερη εἶνε ἡ ἄλλη... Ἄς τες νὰ πάνε τὸ καλὸ, ἡ στείλε τες στὸ διάολο ! Τέλος ἀπὸ τὴ ζέστη καὶ τὸν κορνιαχτὸ πέφτουνε στὸ παστέλι, στὸ ροζόλι, καὶ ὕστερα στὸ νερό, καὶ τέλος ξαπλώνονται ξεροὶ στὸν ἥλιο ἀπ’ τὴν κούραση... Μὰ στάσου, ποῖα εἶνε αὐτὴ ποῦ γυρίζει μὲ τ’ ἀμάξια τῆς, καμαρωτῇ ; Ἄ, εἶνε ἡ Μούσα τοῦ ποιητῆ, ἡ σκοροδοπιστῇ ! Δὲν ἔπρεπε καὶ αὐτὴ νὰ λείψη, γιατί ἔτσι τὸδελε ἡ περισταση :

Ἄχ, Μούσα ποῦ ἀπ’ τὴν ἐμαξια κυτταίεις μὲ τὴν τάξη μὲ τὸ χρυσὸ φουέκι σου, κοῦζα νὰ μὴ σὲ κυττάει ; Ἡ ἀπαλὴ φωνίτικα σου τὰ στήθια σου χαϊδεύει καὶ ἡ καρδιά μου τοῦ στοχαστοῦ στέκει καὶ σ’ ἀγναντεύει !

Ὅμως ἐκεῖ ποῦ ὁ ποιητῆς ἐξίσταται καὶ παραμιλεῖ, γυρίζει τὸ κεφάλι καὶ βλέπει τὴν Κυρὰ Ἀθηνᾶ στὰ παραθύρια τῆς νὰ χαμουριεῖται καὶ νὰ κουτουλάη. Ἔτσι ἔφαγε καὶ ὁ ποιητῆς τὸ ποιήμα του, ἤρθε καὶ ὁ κόσμος τὰ βεμένα του, καὶ πάει καθένας στὴ δουλειὰ του.

Τέλος
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

Η ΖΩΗ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΑΡΧΑΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ἐνα Χωριάτικο Πανηγύρι (Σκίτσου ζένου Περιγητοῦ)

σουν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος ποδηλατοῦντες ἀνάμεσα στὶς πεδιάδες τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Ὁ κ. Παῦλος Νιρβάνας, μαυιδῶδης ποδηλάτης στὴ νεότητά του, ἔγραφε τ’ ἀκόλουθα γιὰ τὴν ποδηλασία :

«Ἡ ὕμεινι δὲν ἔχει λόγους ἀρκετοὺς νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς, ἡ θεραπευτικὴ τῶν νευρικών νοσημάτων, διὰ τὴν θεραπείαν ἰδίως τῆς νευρασθενείας, δὲν βλέπει καταλληλοτέραν ἀσκήσιν ἀπ’ αὐτὴν, ὁ ἔρασταί τῆς φρονιμῆς ζωῆς, τοῦ οὐαίθρου, τῆς κινήσεως καὶ τοῦ καθαροῦ ἀέρος δὲν εὐρίσκουν σὺμβολον εὐλογώτερον τῶν τᾶσῶν του ἀπὸ τὸ ἀεθὸν καὶ ἐλαφρόν, τὸ ἀποστίλθον μηχανήμα, τὸ κυλιόμενον μὲ τόσην χάριν καὶ μαλακότητα καὶ ὀδμῆν ἐπὶ τῶν δύο τροχῶν του.»

Ὁ περιφημὸς ψηγιάτρος Σαζακὺ ἔγραφε τέλος :

«Τὸ ποδηλάτον κανονίζει τὴν νευρικήν ἐνέργειαν, ἀπασχολεὶ τὸ πνεῦμα, ἀποκαλύπτει τὸ αἴσθημα τῆς φάσεως καὶ τὸ κοινωνικὸν ἔμφυτον.»

